

Kırık Kanat Beyaz Ayrılık

– YuReKiKLiMi · 16 Ocak 2013

Martı düşünce düşünce bir insanın,
Geceler yıldız, gözler uyku ağlar.
Bir kere gürlendi mi yağmur çığlıkların,
Kalp inlemeye, kalem kanatmaya başlar.

Engel olamaz, durduramazsın.

Acıtan resimler dökülürken birer birer,
Tırnakların boşluğa yeni resimler çizer.
Ama her portren soyuttur, her çivi eğri,
Öfkeyle yıksan da duvarı, yaşarsın izleri.

Yok edemez, silemezsin.

...

Doğrudur;
Ne kurulacak düş,ne uyanacak rüya kalmıştır.
Ama sorular yine de sis olur çöker üzerimize.

Neden yıkılmalıydı, neden öl meliydi ki umutlar ?
Örümcek ağında göze alınmamış mıydı tutkular ?
Hani salyangozun sihrinde yetecektik birbirimize ?
Hani aynı lahit'de aşk olup sarılacaktık sevgimize ?

Ne yani şimdi sevinç haykıran rüyam olmayacak,
Uykunda sokulup saçlarını öpemeyecek miyim ?
Utangaç bakışlarına şiirlerimi yazıp ölemeyecek,
Ruhuna ruhumu katıp huzur bulamayacak mıyım ?

Gün, doğumu / gönül, treni kaçırmıştı bir kere;
İstesem de ölemez, arasam da bulunmazdı artık.

...

Mutlak olan hayatsa; muğlak kalan yaşamdı.

Ama

Sevince derinden en bulanık sular bile duruluyor,
Bilinen her kusur duldasında özenle saklanıyordu.
Arzu edilen özlem sadece yelken açmaktı maviye,
Tüm çiçekleri boyun eğdirmektı en asil gülüşlere.

Denilir ki;

Flu kalınca yaşanan, kaydı ayrılık düşermiş tarihe.

Şimdi

Yenik bir aşkın, yine ezik hisleri yuva yapıyor,
Yürek iklimleri kışa dönüyordu, sözler bitmeden.
Doğmadan girerken tabuta en masum duygular,
Gönülsüzce yası tutuluyordu emek tüketilmeden.

...

Yangını yanılığsı olunca bir insanın,
Ak yürekler kara, kanatlar kırık olur.
Bir kere ayaklandı mı sert dağların,
Geceler yüzün, kardeşin cellat olur.

Yeter ki;

Umut dediğın,

Yalan baharın,

Palan sabahına uyanmaya görsün;

Kalan yalnızlık,

Talan yürektir.

Bülent KAYA